

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging, aanvulling en
verhoging van het IIIde hoofdstuk der Staatsbegroting
voor het dienstjaar 1920. (418 der Zitting 1919—1920.)

Bij het afdelingsonderzoek van dit wetsontwerp werd door eenige leden instemming betuigd met de herziening van de jaarwedden der diplomatieke en consulaire ambtenaren. Zij vroegen zich echter af, of de voorgestelde verhoogingen wel voldoende zullen blijken om gewichtige en verantwoordelijke posten te doen bezetten op eene wijze, welke beantwoordt aan alle eischen, voor eene richtige vervulling van zoodanige betrekking te stellen.

Op dezelfde gronden als in de Tweede Kamer in hare vergadering van 18 December 1919 (*Handelingen* 1919/1920, bl. 1043 en 1044) ontwikkeld, hadden enkele leden bezwaar tegen den post, uitgetrokken voor militaire attachés te Berlijn en te Parijs.

Vastgesteld den 30sten September 1920.

VAN LOON.
STAAL.
VERHELJEN.
VAN BASTEN BATENBURG.
VAN HOUTEN.

**VOORLOOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAP-
PORTEURS** over het ontwerp van wet tot regeling van
de bezoldiging van den Raad van State. (495 der Zitting
1919—1920.)

Het afdelingsonderzoek van dit ontwerp van wet heeft de navolgende uitkomsten gehad:

Vooropstellende, dat zij zich niet zouden verzetten tegen de niet onbelangrijke verhoging der traktementen van den vice-president en de leden van den Raad van State, hadden vele leden zeer ernstig bezwaar tegen het toekennen van eene extra-belooning ad f 1500 aan hen, die zitting hebben in de afdeeling voor de geschillen van bestuur.

In de allereerste plaats gaat het, huns inziens, niet aan op het stuk der traktementen tusschen leden van hetzelfde college te differentieeren. Aan dit beginsel is tot hertoe — en terecht — steeds vastgehouden. Zoo zal bijv. de hoeveelheid, en mogelijk zelfs de kwaliteit, van den arbeid door leden van Gedeputeerde Staten, gerechtshoven en arrondissements-rechtbanken verricht, ongetwijfeld dikwerf zeer uiteenloopen, naar gelang van de afdeeling of de kamer waarbij zij zijn ingedeeld, en toch heeft men er nooit over gedacht verschil te maken in de hun competeerende salarissen. Hetzelfde geldt voor leden van een Kabinet, al zal niemand ontkennen, dat o. a. de werkring van een Minister van Koloniën heel wat omvangrijker is dan die van zijn ambtgenoot van Marine.

Ten tweede mag niet uit het oog worden verloren, dat — was men wel ingelicht — de leden van de afdeeling voor de bestuursgeschillen in de andere afdeelingen van den Raad niet dezelfde hoeveelheid werk verrichten als hunne collega's, niet-leden van genoemde afdeeling. Het is niet alsof eerstbedoelden *boven* den arbeid, van de laatsten gevorderd, hunne taak verzuwaard zien met hunne bemoeienissen aan de afdeeling voor de geschillen van bestuur. Dat is geenszins het geval. Immers

wordt bij de bezetting der andere afdeelingen ter dege rekening gehouden met de omstandigheid, dat de geschillen van bestuur veel tijd vorderen, al geldt dit heel wat meer voor de daaraan toegevoegde referendarissen dan voor de leden zelf.

Ten derde werd gewezen op de bedenking, met een enkel woord bereids ontwikkeld door den heer VAN SASSE VAN YSSELT in de vergadering van de Tweede Kamer van 2 Juli l.l. (*Handelingen*, bladz. 3083), te weten, dat eene extra belooning aan de leden van de afdeeling voor de bestuursgeschillen op de samenstelling dier afdeeling funest zou kunnen inwerken. Want wel wordt deze bij Koninklijk Besluit geregeld, maar feitelijk berust de beslissing dienaangaande bij den Raad zelve, die er over wordt gehoord, en van wiens advies ten deze uit den aard der zaak nimmer wordt afgeweken.

Tot hertoe nu erlangden in die afdeeling zitting zij, die, krachtens hun verleden, daarvoor het meest schenen aangewezen. Het gevaar dat hierin — zoodra daaraan een verhoogd salaris wordt verbonden — ten nadeele van de administratieve rechtspraak verandering zal komen, is allesbehalve denkbeeldig, naardien een Staatsraad, die in minder gunstige financieele omstandigheden mocht verkeeren of op geldelijk voordeel zijn belust, allicht zijne ambtgenooten zou trachten te bewegen er toe mede te werken hem eene plaats in die afdeeling te verschaffen, ook al zou hij daarvoor nu juist niet de eerstgeroepene zijn, terwijl daarentegen de meest geschikte, om den schijn van inheligheid te vermijden, zich begrijpelijkerwijze zou trachten te onttrekken aan de taak, waartoe hij als het ware is bestemd.

Ten vierde — en niet in de allerlaatste plaats — waren de vele leden hier aan het woord van oordeel, dat van de hoogstgeplaatsten verwacht en gevorderd mag worden, dat zij vóórgaan in het geven van een goed exempel aan hen, die lager op den ambtelijken ladder staan. In casu dat, wanneer hun eens een behoorlijk traktement is toegekend, zij zich bereid toonen ten bate van het gemeenebest tegen dezelfde remuneratie zich misschien eenige inspanning meer te getroosten dan enkele hunner ambtgenooten. Een bedroevenden, verkeerden indruk zou het terecht maken, indien aan enkele Staatsraden eene geldelijke vergoeding werd toegekend voor mogelijk eenig extra-werk. Het geldt hier toch geen overwerk in handenarbeid verricht.

Hiertegen werd door eenige leden aangevoerd, dat het verschil in arbeid tusschen de afdeeling contentieus en de overige afdeelingen van den Raad in werkelijkheid groot is en voldoende het gedane voorstel rechtvaardigt. Ook de hiervoren gemaakte vergelijking van het werk van den Raad met dat verricht in de rechtbanken en de gerechtshoven, is volgens hen niet juist, omdat eene geregelde afwisseling in de verrichting van de verschillende functiën van het rechterschap plaats heeft.

Anderen, die eveneens het verschil in salarieering van leden van éénzelfde college niet konden goedkeuren, achtten den sprong van de tegenwoordige bezoldiging tot de voorgestelde te hoog. Zij wezen er op, dat bovendien de meeste leden vóór hunne benoeming den Staat in hooge betrekkingen gediend hebben en velen uit dien hoofde reeds in het genot zijn van een pensioen, dat bereids, ten gevolge van de jongste bepalingen in zake pensioenen, in verband met de tijdsomstandigheden belangrijk verhoogd werd.

Aldus vastgesteld den 30sten September 1920.

VAN LOON.
STAAL.
VERHELJEN.
VAN BASTEN BATENBURG.
VAN HOUTEN.